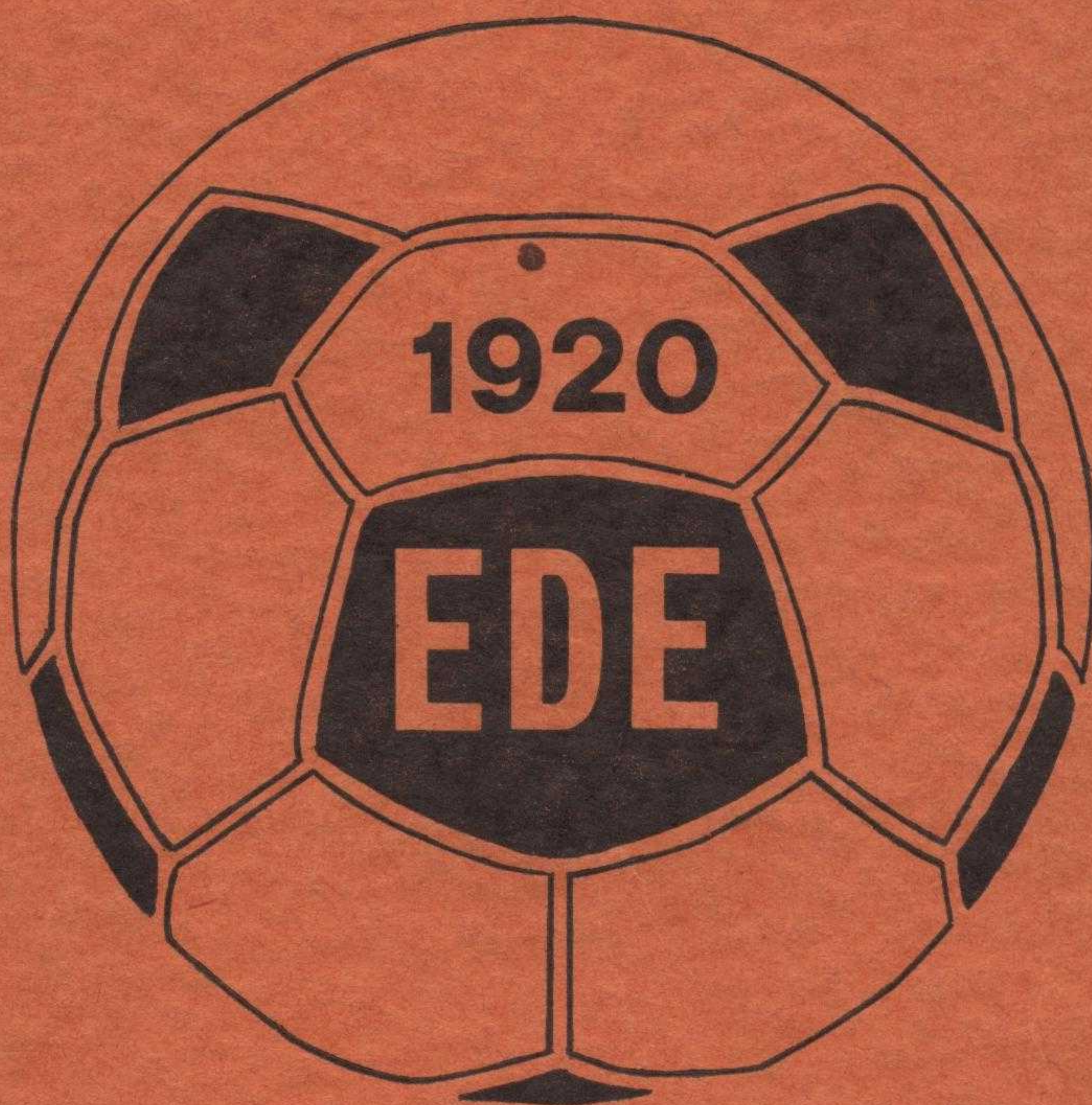

1920

1970

50 jaar

VOETBALVERENIGING »EDE«

HET GOUDEN JUBILEUM VAN v.v. EDE

Waarde Sportvrienden,

Met groot genoegen wil ik voldoen aan de door mij zeer gewaardeerde uitnodiging van onze geachte voorzitter, om bij het verschijnen van het gouden gedenkboek van onze vereniging, enige woorden ter inleiding te schrijven. Hoewel ik enkele punten wil aanroeren, is het uit de aard der zaak niet de bedoeling dat dit artikeltje een historisch overzicht wordt. Daar zullen andere, wellicht bekwaamere Ede-vrienden wel voor zorgen.

Het was wel op een naar tijdstip, dat ik de vereniging binnentrad. De afschuwelijke crisis, die praktisch de hele wereld teisterde, heerste volop. Honderdduizenden flinke Nederlanders moesten hun heil zoeken bij de steun en wie nog werk had zat in angst over de toekomst. In het jaar 1934 dan, begon ik mijn loopbaan als voorzitter bij v.v. Ede. Ede was toen een 14-jarige knaap (excuseer de uitdrukking „knaap”, want het woord „vereniging” is vrouwelijk!) en een fikse knaap, die ondanks de sombere tijd fris, opgewekt en vrolijk door 't leven ging. Zo was deze kennismaking met Ede en de aanvaarding van de voorzittersfunctie voor mij bijzonder vreugdevol, te meer, daar ik de krachtige steun kreeg van mannen als Barten, Klok, Bok, Gans e.a. Brutaalweg trad ik in onze eerste algemene ledenvergadering op met de leuze: „En Ede móét naar de tweede klasse!” En wat hebben onze mannen hun best gedaan! Enkele afdelingskampioenschappen werden ons deel, doch helaas de promotiewedstrijden (ook al door pech, o.a. in '42) deden ons de das om. Zo waren wij dus in 1942, toen ik tot 1945 in Duitsland werd opgeborgen, jammer genoeg nog steeds 3e klasser.

In het jaar 1945 deed de toen 25-jarige „jongeling” Ede mij de grote eer aan mij te benoemen tot ere-voorzitter, een eer die niet genoeg te waarderen is. U zult begrijpen, hoe dit door mij op prijs werd gesteld.

Kort daarop werd Ede dan toch 2e klasser. Wat een vreugde!

In de jaren '45 tot '70 bleef onze vereniging onder leiding van prima bestuurders — ik noem o.m. de heren Bruil, Roseboom en last, but not least de heer Bos — zich ontwikkelen van „jongeling” tot een krachtige mansfiguur.

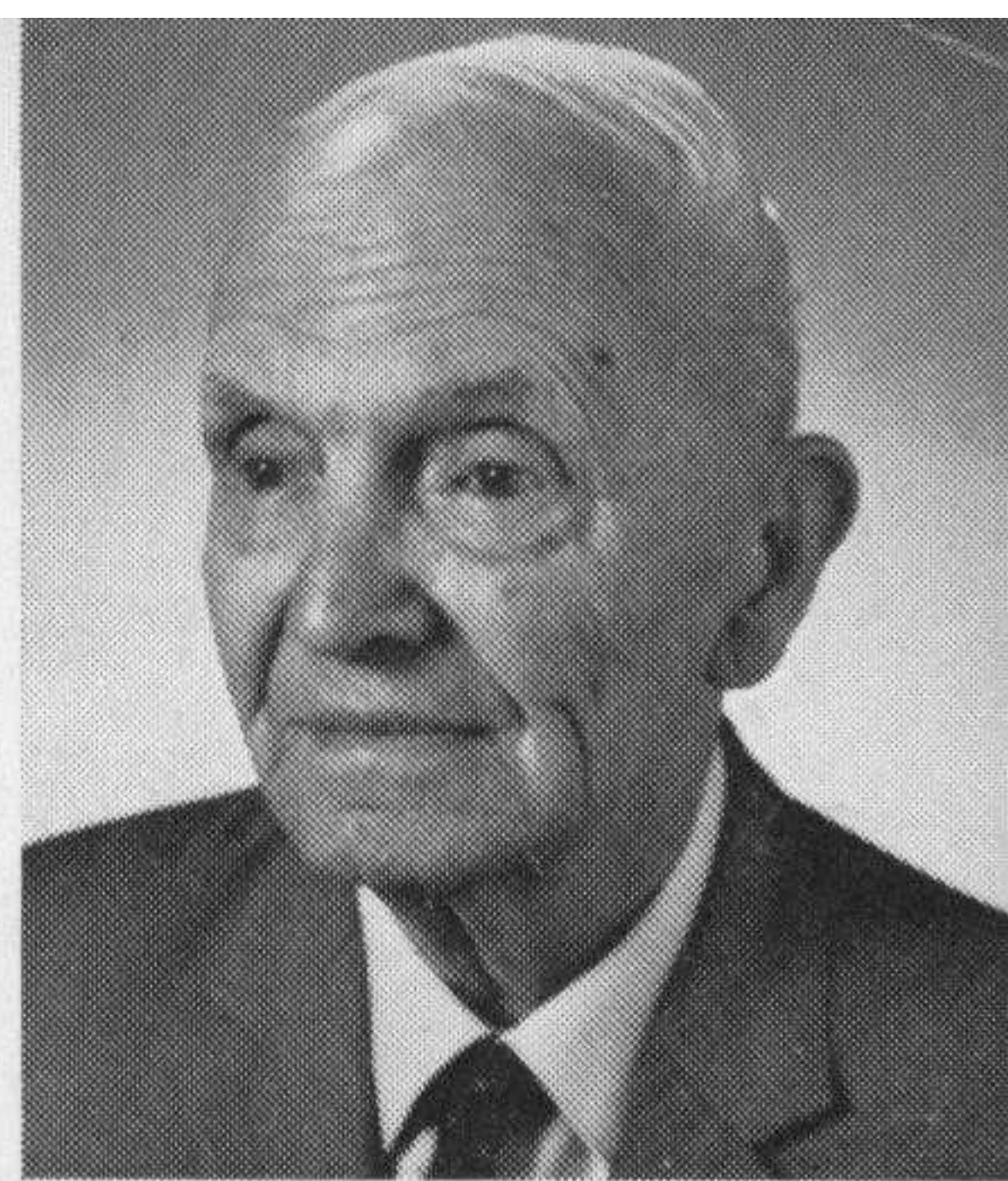
Slechts van '49 tot '51 had ik het genoegen om, wegens kleine interne moeilijkheden, nog eens de voorzittershamer te mogen hanteren, met de heer Bruil als onder-voorzitter, die in '51 weer als voorzitter optrad.

In de 50 jaren dat onze vereniging thans bestaat hebben lief en leed elkaar in regelmatige volgorde afgewisseld. Gelukkig meer lief dan leed. Krachtig en innerlijk doortrokken van een uitstekende sportgeest, staan wij nog steeds als een geduchte tegenstander te midden van de overige bij de K.N.V.B. aangesloten clubs. Om 50 jaar oud te worden is geen kunst, wél hóe men het wordt. De 50-jarige „manspersoon” heeft, en dat kan ik met een gerust hart zeggen, met ere zijn gouden jubileum bereikt. Dit belangrijke feit is toch wel een bijzondere gelukwens waard. Ik wil daarom niet nalaten allen, die tot onze vereniging behoren, vanaf de voorzitter tot de jongste pupil, van harte te feliciteren met dit jubileum en ik spreek daarbij de hoop uit, dat u allen ook in de komende jaren uw beste krachten aan de vereniging zult blijven geven.

Mogen de feestelijkheden, die aan ons jubileum verbonden zijn, u allen veel genoegen verschaffen en moge het feest op waardige wijze worden gevierd!

Dat hoopt, met sportgroeten, uw ere-voorzitter

P. C. DEKKER

De laatste aanwinst van het seizoen 1969—1970: de verplaatste ingang met nieuwe kassa's en rijwielstalling. U bent van harte welkom!

VOETBALVERENIGING „EDE” IN HET GOUD

Gaarne voldoe ik aan het verzoek een inleidend woord te schrijven in deze jubileumuitgave.

Immers de oudste van de voetbalverenigingen in onze gemeente wordt 50 jaar.

Wanneer dan bovendien geconstateerd mag worden, dat de jubilaresse een goede gezondheid geniet is er een dubbele reden tot vreugde.

De vermelding van bijzonderheden uit het rijke verleden van de vijftigjarige aan anderen — meer ter zake bevoegden — overlatend, wil ik het bestuur en de leden allereerst van harte geluk wensen met dit jubileum.

Tevens moge ik uitdrukking geven aan mijn gevoelens van respect ten opzichte van hen, die in de loop der jaren zoveel voor deze vereniging hebben gedaan.

Wij weten maar al te goed, dat het allemaal niet zo eenvoudig was; vijftig jaar geleden werd in veler kring de betekenis van de sport nog niet zo hoog aangeslagen. Het is verheugend te kunnen vaststellen, dat hierin een verandering ten goede is ingetreden. Gelukkig heeft men begrepen, dat de sportbeoefening een belangrijke functie vervult in onze samenleving. Een functie, die bij het voortschrijden van de techniek en door de grote verschuivingen in het arbeidsproces niet langer belangrijk doch noodzakelijk moet heten.

Te weinig beseffen we dikwijls nog, dat onze sportorganisaties, die in Nederland een slordige 2 miljoen leden tellen, zoveel te danken hebben aan de werkers van het eerste uur.

Zij zijn het geweest, die met vaak zeer weinig middelen doch met enthousiasme en grote toewijding de inzichten hebben doen veranderen en door hun ervaring een bredere aanpak hebben mogelijk gemaakt. Aan deze pioniers een eresaluut te brengen lijkt mij een gepaste bezigheid tijdens uw jubileumviering.

Daarnaast lijkt mij een blik vooruit voor een vijftigjarige niet overmoedig.

Dat de gemeente Ede nu zo langzamerhand wel een eersteklas club in haar voetbalgelederen wil zien, is, dunkt mij, een redelijk verlangen.

Ik wens uw vereniging in het streven daartoe van harte succes. Belangrijker echter lijkt mij de opgave uw sportbeoefening positief te richten op het welzijn uwer leden. Dit moet voor uw vereniging een zinvolle opgave zijn!

In en om het spel een bijdrage te leveren aan een evenwichtige ontplooiing van de persoonlijkheid van uw jongeren, die in een ander leefklimaat dan de oprichters kenden, hun weg naar het welzijn moeten zoeken doch, die evenmin als de veteranen de amicitia kunnen missen.

Ik wens u voor beide doelen een hoge score!

De burgemeester van Ede,
J. Slot

ONZE VOORZITTER EN HET GOUDEN JUBILEUM

Nadat ik vele jaren tot het grote supporterslegioen had behoord, was mijn eerste officiële contact met de voetbalvereniging EDE ietwat ongebruikelijk. Het bestond uit een telefoontje in het voorjaar van 1965 van de toenmalige voorzitter Roseboom die mij verzocht zitting te nemen in een commissie van goede diensten. Bepaalde spanningen hadden de bestuurders en bloc doen besluiten hun mandaat ter beschikking te stellen en er moest dus een nieuw bestuur geformeerd worden.

Toen ik desgevraagd de verzekering kreeg dat het lidmaatschap van deze commissie niet betekende, dat ik langs een omweg gestrikt zou worden als bestuurslid, gaf ik mijn medewerking.

In deze commissie waren reeds benoemd onze ere-voorzitter, de heer Dekker, alsmede de heren Van Kooten en Barten. Weken lang zijn wij naarstig bezig geweest om de vereniging in al haar geledingen door te lichten teneinde een oplossing te vinden voor de gerezen moeilijkheden en een nieuw bestuur op de been te brengen. Wij waren zeer tevreden over onze vorderingen want we hadden al een achttal mannen bereid gevonden in het nieuwe bestuur zitting te nemen. Alleen de negende, de voorzitter, ontbrak nog. Maar die zou ook wel komen. Ten minste zo dachten wij — maar hoe wij ook zochten, hij diende zich niet aan.

Op een ochtend schoot de heer Barten mij op straat aan met de mededeling, dat hij 's avonds als secretaris van onze commissie verslag moest uitbrengen aan het aftredende bestuur. Hij maakte mij duidelijk, dat de commissie niet anders kon doen dan de opdracht terug te geven daar wij er immers niet in geslaagd waren een compleet nieuw bestuur te vormen, tenzij ik me bedacht en alsnog bereid was het voorzitterschap te aanvaarden.

Ik ben toen gezwicht voor de argumenten van de goede Barten, die van oordeel was dat de vereniging alleen op deze wijze op korte termijn uit de impasse kon komen en ik hoor me nog zeggen: „Nu goed, maar dan voor één jaar! Dan kan men in alle rust naar een andere voorzitter uitzien.”

Op het moment dat ik deze woorden neerschrijf, is het al weer bijna vijf jaar geleden dat dit gesprek plaats vond!

Ik had de behoefte even stil te staan bij deze simpele gebeurtenis in de zomer van 1965, omdat ik toen in de verste verte niet kon vermoeden dat ik mijn lot voor lange jaren aan de voetbalvereniging EDE verbond.

Wanneer ik thans de jaren van mijn voorzitterschap aan mijn geestesoog laat voorbij trekken, dan blijken deze gekenmerkt te zijn door een stroom van vriendschap. Medebestuurders kwamen en gingen maar steeds heerste een sfeer van grote werklust en onderling vertrouwen op onze bestuursvergaderingen, die maar al te vaak plachten uit te groeien tot na het middernachtelijk uur.

Als voorzitter heb ik steeds gestreefd naar een zo groot mogelijke eensgezindheid van het bestuur en eenstemmigheid bij de besluitvorming. Door een goed contact tussen bestuur enerzijds en spelers, jeugdleiders, commissieleden en trainer anderzijds, is over onze vereniging een geest vaardig geworden die dagelijks zijn vruchten afwerpt.

Vanaf deze plaats richt ik een hartelijk woord van dank tot alle werkers in onze vereniging voor de medewerking die zij elkaar en mij in de afgelopen jaren hebben gegeven. In mijn beginperiode als voorzitter heb ik vooral veel steun mogen genieten van mijn beide voorgangers, de heren Bruil en Roseboom, alsmede van de oude bestuursrotten, de heren Andeweg en Van Oostrum, die mij in de eerste jaren resp. als secretaris en penningmeester ter zijde stonden. Het was mij een voorrecht dat ik naderhand deze vier steunpilaren der vereniging, krachtens een besluit van de algemene ledenvergadering, het erelidmaatschap mocht verlenen. Ook van de ervaring van onze ere-voorzitter, de heer Dekker, heb ik een dankbaar gebruik mogen maken.

Onze vereniging is op de eerste plaats een jeugdvereniging, hoewel honderden oudere leden en talloze supporters ook hun vreugde aan onze activiteiten beleven. Als jeugdvereniging zijn wij nog steeds het ideaal indachtig, dat de oprichters 50 jaar geleden voor ogen moet hebben gestaan, namelijk aan een belangrijk deel van de Edese jeugd een verantwoorde, gezonde en zinvolle vrijetijdsbesteding te verschaffen. Dat ons daartoe geen offers te groot zijn, moge met name blijken uit het feit dat wij een oefenmeester in volledige dienst hebben. Mede dank zij een aantal bekwame jeugdleiders, die naast voetbalcapaciteiten tevens beschikken over vele goede gaven van hoofd en hart, weten de ouders hun kinderen goed bezorgd op onze velden en in ons clubhuis.

De onafzienbare schare van supporters richt haar belangstelling uiteraard hoofdzakelijk op de prestaties van ons eerste elftal. Maar ook binnen de vereniging neemt dit elftal een centrale plaats in. Immers, een opstelling in het eerste is het vurig begeerde ideaal van vele jongeren terwijl dit elftal een vruchtbare kweekplaats is gebleken voor goede jeugdleiders nadat zij eens de kleuren van hun club op het hoogste niveau verdedigd hebben.

Daarnaast is het eerste elftal de grootste kostwinner voor al onze activiteiten. Indien ergens, dan geldt hier: „Dóór de oudere jeugd, vóór de jongere jeugd!”

Vanzelfsprekend hopen wij vurig, dat ons eerste elftal ons in dit jubileumjaar het eersteklasseschap zal bezorgen. Vorig seizoen zagen wij ons het kampioenschap op 't nippertje ontgaan. Op het moment dat ik deze woorden neerschrijf, staat EDE aan de leiding met nog zes wedstrijden te spelen.

Mocht onverhoopt ook ditmaal het begeerde succes uitblijven, dan zal ik de eerste zijn om onze jongens te danken voor hun inzet en dan hoop ik de gehele Ede-aanhang achter mij te vinden onder het motto: „De honden blaffen, maar de Edekaravaan trekt verder zoals zij op 1 mei 1920 op pad is gegaan”.

Onmisbaar voor een sluitende begroting zijn voorts de werkzaamheden van de toto-commissie en van de beheerders van het clubhuis. Veel lof verdient stellig de activiteiten-commissie, die al enige jaren op vindingrijke wijze gelden inzamelt voor een jubileumgeschenk aan de vereniging, onder meer door de bouw van een solide omheining rond het hoofdveld en door verhuur van de daarop aangebrachte reclameborden.

Ons maandblad „EDE REVUE” is sinds geruime tijd weer een lezenswaardig contact-
orgaan dat mede dank zij de steun van de adverteerders niet langer een financiële
last voor de verenigingskas betekent.

Het bezit van eigen velden, clubhuis, tribune en verdere accommodaties doet onze
vereniging een uitzonderlijke positie innemen te midden van de andere voetbal-
verenigingen in onze gemeente. Dit betekent dat wij baas in eigen huis zijn, doch
tevens dat wij voortdurend te kampen hebben met problemen van onderhoud en
investering.

Het is daarom gelukkig dat de gemeentelijke overheid steeds meer begrip is gaan
tonen voor de waarde en betekenis van de sport, getuige ook de instelling van een
gemeentelijke dienst voor sport- en jeugdzaken waarmee wij waardevolle betrek-
kingen onderhouden. Zulks is te meer van belang daar wij als bestuur een aantal
verantwoorde wensen koesteren, zoals een wedstrijdverlichting voor ons hoofdveld
en een verbetering van ons clubhuis, die zonder gemeentelijke medewerking
nauwelijks op korte termijn te verwezenlijken zullen zijn.

Aan de vooravond van ons gouden jubileum gaan mijn gedachten uit naar allen
die zich in de afgelopen 50 jaren hebben ingezet voor onze vereniging. Met ontzag
en dankbaarheid denk ik aan de mannen van het eerste uur, aan de sportvrienden
die onze club door de moeilijke twintiger en dertiger jaren hebben geloodst, aan
de vechters die ons sportieve erfdeel behoedzaam maar vastberaden door de mee-
dogenloze bezettingsjaren hebben gelaveerd, aan de mannen die na de oorlog de
handen uit de mouwen staken en een hechte grondslag wisten te leggen voor een
gezonde amateuristische sportbeoefening ondanks de dreigende zuigkracht van
het betaalde voetbal.

Iedere periode bracht haar eigen problemen maar schonk EDE tevens de onbaat-
zuchtige inzet van mannen en vrouwen die hun antwoord klaar hadden. Velen van
hen zullen het gouden werk van hun handen niet mogen aanschouwen, maar in hun
geest hopen wij ons jubileum te vieren, als een stilzwijgende belofte dat wij hun
werk zullen voortzetten.

Op onze jubileum-receptie hoop ik onze EDE-vrienden in grote getale te mogen
begroeten!

G. W. BOS, voorzitter

„EDE” VAN 1920 TOT 1960

DIT WAS HET BEGIN!

Achter „Reehorst” probeerden enige mannen in de leeftijd van 20 tot 40 jaar wat aan hun conditie te doen (tegenwoordig zou men dat „trimmen” noemen), waarbij zij werden gesteund door een groot aantal jongelui, die de voetbalsport een aantrekkelijke ontspanning vonden.

Er werd besloten tot een georganiseerd verband te komen en op 1 mei 1920 werd de oprichting van de voetbalvereniging E.V.V. „Ede” een feit, met het huidige erelid, de heer H. J. Meurs, als eerste voorzitter.

Reeds in het seizoen 1920/21 werd deelgenomen aan de competitie van de Gelderse Voetbalbond. De garnizoenscommandant van Ede stelde het voetbalterrein bij de infanteriekazerne beschikbaar voor de eerste wedstrijden, maar dit veld voldeed niet aan de normen, die gesteld werden voor het deelnemen aan de competitie. Men slaagde er in via de toenmalige wethouder Bonte een terrein te huren achter „Reehorst”, dat tenslotte na veel aanpassingen door de Nederlandse Voetbalbond kon worden goedgekeurd; een beloning voor de hardwerkende leden en hun bestuur. Terwijl de vereniging hoofdzakelijk was ontstaan uit militairen en bewoners van Ede-Zuid, was er in het dorp nog een vereniging, „TOVOL” genaamd, die haar leden vooral uit het centrum van het dorp, dus uit het oude Ede recruteerde. Zij speelden op een terrein achter de watertoren. In de eerste jaren van het bestaan van deze vereniging vonden vele spannende krachtmetingen plaats. De toenmalige besturen bleken reeds een goed begrip te hebben van de huidige opvattingen over concentratie van belangen en namen het besluit tot een fusie in 1927.

Van meet af aan trachtte de jonge voetbalvereniging haar aanhang te vergroten. In 1923 werd de oud-koloniaal Kees Abbo het dorp ingestuurd om leden en donateurs te werven.

„Ede 1" omstreeks 1925. V.l.n.r. staande: de scheidsrechter, G. Geerling, B. Vos, Driessen, Ekeris, Cantrijn, D. Vos, Boormeester, Weysenfeld; geknield: Onck, Elferink, v. d. Broek, v. Dordt, D. Vos Sr.

Nadat de heer Meurs reeds eerder was opgevolgd als voorzitter door „Sjonnie" Plooy, werd de heer Zomerhuis met de leiding van de gefuseerde verenigingen belast. Met 5 elftallen werd deelgenomen aan de competitie. Dit betekende ook in die tijd grote organisatorische problemen, vooral wat betreft de speelvelden. Verlotingen, bazars, gecostumeerde wedstrijden werden georganiseerd en men slaagde er in voldoende geld bijeen te brengen, waardoor achter het speelveld een braakliggend terrein kon worden gekocht, waarop twee velden konden worden uitgezet. Een afrastering kon niet worden betaald, zodat een beroep op de gemeente werd gedaan. De gemeenteraad wees het verzoek om steun aanvankelijk af maar in tweede instantie besloot zij een renteloos voorschot te verstrekken.

ZO GING HET VERDER!

In het seizoen 1928/29 werd „Ede" kampioen van de 4e klasse van de N.V.B. (De vereniging was nl. na de fusie ingedeeld in de 4e klasse van de landelijke bond, doordat E.V.V. „Ede" in 1926 was gepromoveerd van de Gelderse Bond naar deze klasse.)

De kampioenswedstrijd Ede-Rheden zullen vele oudere leden zich nog goed herinneren. In deze wedstrijd heeft Henk Jansen het doelpunt van zijn leven gemaakt: een loeiend hard schot over 30 meter, uit een voorzet die hij direct op de slof nam.

De promotiewedstrijden werden met goed resultaat afgesloten, zodat Ede in het seizoen 1929/30 in de 3e klasse ging spelen. Reeds direct werd een poging gedaan, om naar de 2e klasse te promoveren, doch na een zware competitie werd T.E.C. uit Tiel kampioen, bij de huidige generatie nog een goede bekende.

Inmiddels was de voorzittershamer door de heer Zomerhuis overgedragen aan de heer Van Son, hoofd van de openbare school aan de Kerkweg, die reeds veel voor de vereniging deed, waarover u in het artikel van „Treppon” kunt lezen.

Moeilijkheden bleven de goed florerende vereniging niet bespaard, waarbij gememoreerd kan worden dat het sterke elftal aanzienlijk werd verzwakt door het vertrek van maar liefst 5 spelers naar de „grote” broer, 1e klasser „Wageningen”. De aderlating van het eerste elftal had tot gevolg, dat degradatie naar de 3e klas in 1931 onvermijdelijk bleek. In 1934 slaagde men er in, het verloren terrein te herwinnen. Interessant is, dat in het kampioenselftal Henkie Gaasbeek linksbuiten speelde, de vader van Johan, de huidige rechtsbuiten van het eerste elftal. Ook in een ander opzicht kunnen we die tijd vergelijken met thans, omdat in 1937/38 de eerste buitenlandse trainer, de heer Jackson, in dienst trad; hij was oud Arsenal-speler. Vic Franssen, van origine Luxemburger, treedt thans op als trainer van onze elftallen.

Inmiddels hanteerde de heer Plooy weer de voorzittershamer (waarnemend), doordat de heer Widra, die in 1934 de heer Van Son was opgevolgd, had bedankt. In 1935 werd onze huidige ere-voorzitter, de heer P. C. Dekker, de eerste man van de vereniging.

Om de financiële mogelijkheden van de vereniging te vergroten — men had plannen voor een trainingsverlichting — werd het veld tijdens een Heideweek verhuurd voor

Nog een foto van ons 1e elftal uit de beginjaren.

het houden van een kermis. Op de hoek van het veld stond een z.g. „steile wand” wat een aantal leden zich nog wel zal herinneren.

Ook ruiterdemonstraties door de in die tijd beroemde „Don Kozakken”, vonden op ons terrein plaats met als resultaat, dat het veld niet alleen werd bemest, maar ook nog werd omgeploegd. Het geld voor de verlichting was er echter en op palen van 9 meter hoog werden kisten geplaatst (hondenhokken) met lampen van 250 watt. Bij deze verlichting kon worden getraind, hoewel het wel geen ideale oplossing voor spelers en trainer zal zijn geweest als we de huidige eisen, waaraan een trainingsverlichting moet voldoen, als norm nemen.

Ook verscheen een nieuwe tribune op het veld, gebouwd op een zandheuvel. Wij komen hier nog nader op terug.

Een naam die beslist genoemd moet worden, in verband met vele activiteiten, is die van politieman Van de Brink, die enorm veel werk heeft verzet tot het tijdstip, waarop hij omkwam bij het vliegtuigbombardement van 17 september 1944 op Ede.

DE OORLOGSJAREN

Er werd nog gevoetbald tot 1944 en zelfs werd enkele malen de kampioensvlag gehesen, maar promotie vond niet plaats.

Na „de slag om Arnhem” lag de competitie stil. De trots van de vereniging, de tribune werd door de Duitse bezetters gesloopt, omdat zij het materiaal blijkbaar dringend nodig hadden voor hun oorlogvoering.

Vele leden moesten onderduiken of werden weggevoerd naar Duitsland voor de

Het 1e elftal van Ede omstreeks 1933. V.l.n.r. staande: Helgers, Navest, Hardenbol, Zitterstijn, Abbink, Van Rooy, - ? -, v. d. Kraats; zittend: J. Werkman, Van Bemmelen, K. Gaasbeek, R. Werkman, M. Frouws, De Nijs.

Kampioenselftal 1942. Deze spelers maakten lange tijd deel uit van het 1e elftal; velen speelden meer dan 200 wedstrijden voor Ede, sommigen zelfs meer dan 300! V.l.n.r.: Roseboom, H. Wolferink, Former, Barten, Heekelaar, Hendriks, Bos, Jacobs, Burgers, Van Laar, Ph. Wolferink, De Nijs, Toornstra (grensrechter). Op de achtergrond de blikken tribunes.

arbeidsinzet. Sedert 1942 kon de voorzitter zijn taak niet meer vervullen daar hij als krijgsgevangene op transport werd gesteld.

De heer D. J. Bruil was toen bereid de leiding van de vereniging op zich te nemen. Samen met de penningmeester, de heer Gans, is hij een steunpilaar voor de vereniging geweest in de daarop volgende decennia.

Duidelijk is, dat de opbouw van de vereniging in de donkere oorlogsjaren tot stilstand was gekomen. Helaas keerden na de bevrijding een aantal leden niet terug. Een gedenkplaat op de tribune houdt hun nagedachtenis in ere.

HERRIJZEND „EDE”!

In 1945 werd met de wederopbouw begonnen. Men speelde wedstrijden tegen Canadese en Engelse legerteams en ook een wedstrijd tegen militairen uit de staf van Z.K.H. Prins Bernhard.

In 1945/46 werd weer een normale competitie gespeeld en ons elftal werd kampioen. Promotie naar de 2e klas werd een feit.

Een kasstuk voor de penningmeester was de wedstrijd Ede-Vitesse (10.000 bezoekers!).

In 1946 werd in samenwerking met de Canadezen en de firma Bruil een nieuwe tribune gebouwd. In 1947 werden de lichtmasten overgenomen van de v.v. Go Ahead, die nu nog deel uitmaken van de huidige lichtinstallatie. Ook werd in die jaren een supportersvereniging opgericht, waarbij de naam van Sander Scherrenburg, als de grote animator, niet onvermeld kan blijven.

Een nieuwe mijlpaal werd bereikt toen de bestaande tribune een overkapping kreeg, waardoor „Ede” een visitekaartje kon presenteren, waarop alle leden trots waren. Helaas vernielde een maartse storm in 1948 deze overkapping.

In 1950 werd een nieuw beroep gedaan op de heer Dekker om als voorzitter op te treden en de heer Bruil werd tweede voorzitter. Reeds 24 september 1951 vond een nieuwe bestuursmutatie plaats en ging de heer Belonje de vereniging leiden.

Onmiddellijk nam deze voorzitter het initiatief om tot de bouw van een eigen clubhuis te komen. Wie herinnert zich niet de beroemde slagzin: „Geef uw oud papier, lompen en metaal, voor een eigen clublokaal”? Deze slagzin was te lezen op tientallen bakfietsen die iedere zaterdagmiddag, bemand door leden van de vereniging, uitrukten om de gevraagde artikelen in te zamelen. Met een oude handpers, beschikbaar gesteld door het bestuurslid H. van de Wal, werd het oud papier tot balen geperst. Maandenlang werd de aktie voortgezet met als resultaat dat een flink bedrag voor de penningmeester werd verzameld, waardoor de eerste stap voor de bouw van het clubhuis was gezet. Ook genoemd moet worden de organisatie van een voetbalfestival, dat werd gehouden in de Apollohal, achter Hotel Welgelegen (thans Hotel „De Witte Hinde”). Een leuke attractie was toen de zogenaamde vrolijke keuken, waar een ieder voor een luttel bedrag zijn vernielzucht kon botvieren door het gooien van ballen naar serviesgoed. Een prijs hiervoor was echter niet beschikbaar; alleen het resultaat moest als een voldoening worden beschouwd. Op 16 november 1953 legt de heer Belonje zijn taak als voorzitter neer. De heer Bruil wordt waarnemend voorzitter en bij de volgende jaarvergadering in 1954 benoemd tot voorzitter.

Het eerste elftal van Ede had het in dat seizoen moeilijk door de indeling bij de tweede klasse-west en moest o.m. spelen tegen het Gooi, K.F.C. (waarin Jan Roseboom nog 1 jaar als prof heeft gespeeld), H.F.C., U.V.V. D.W.V. de Kennemers, de Spartaan, Rapiditas, Zeeburgia en Holland.

Het optreden in de westelijke afdeling was niet succesvol, want met „Holland” werd de onderste plaats bezet. Door de invoering van het betaalde voetbal in dat jaar, vond geen degradatie plaats. In de volgende jaren vond indeling in de vertrouwde omgeving van het oosten plaats. Intussen gingen de voorbereidingen voor de bouw van een clubhuis door en werd bij de gemeente aangeklopt voor een renteloos voorschot.

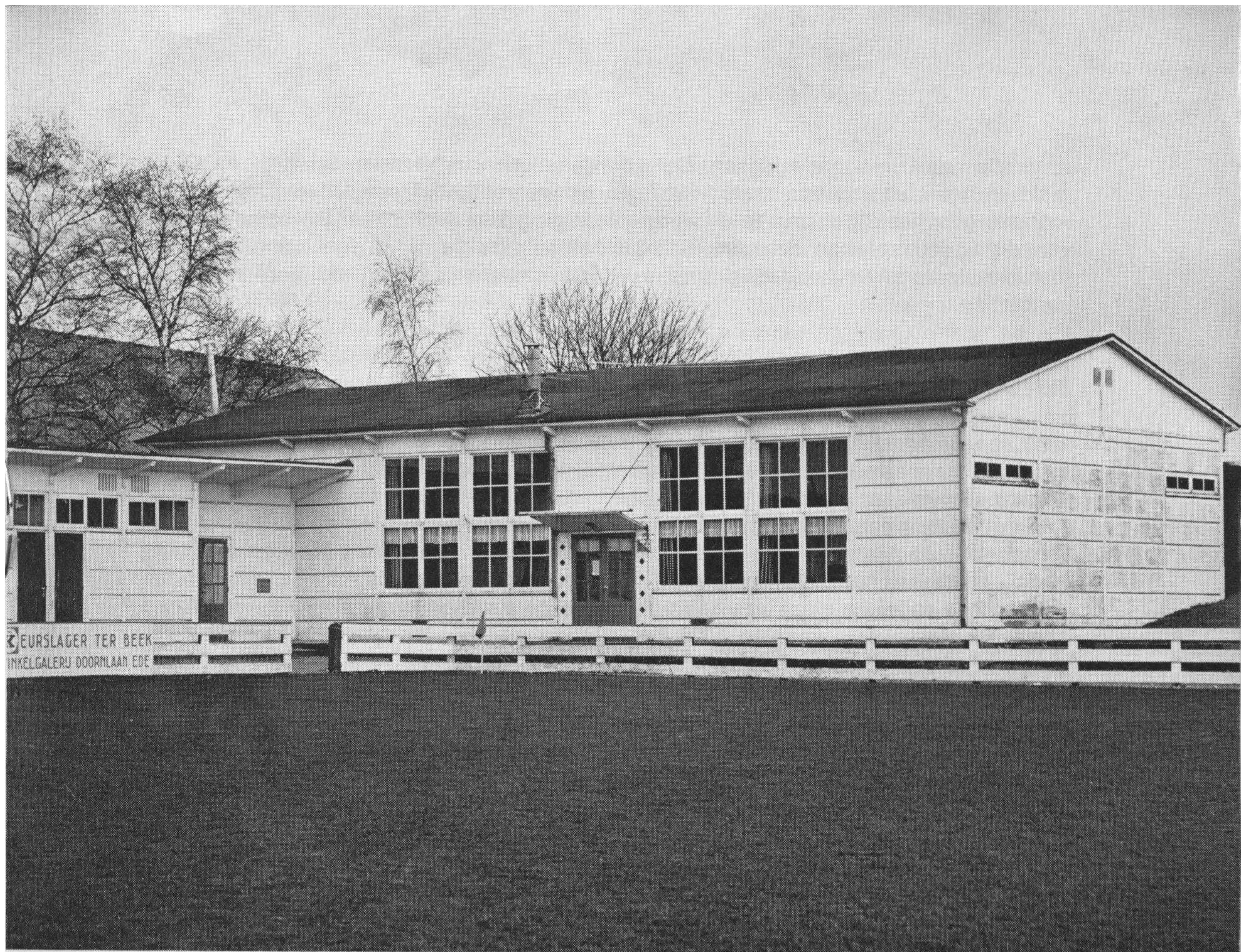
De boeken van de penningmeester werden van gemeentewege bestudeerd en na een veelbewogen raadsvergadering werd de lening verstrekt. Het bestuurslid de heer W. Stroo had inmiddels een maquette van het clubhuis ontworpen.

In het jaar 1956 werd door een groep oud-spelers het z.g. veteranenelftal opgericht en ging men in de zaterdagmiddagcompetitie voetballen. Diverse oud-1e elftalspelers trokken het Edeshirt weer aan, onder wie Wim de Nijs, Bart Bos, Ries Hendriks, Huug van de Wal, Roel van Laar, Karel Gaasbeek, Toon Lens, Jan van Bommel, Berend van Putten en later de gebrs. Wolferink. Ze gingen succesvol van start en bleken geen eendagsvliegen te zijn want thans is de veteranenploeg nog aktief.

Een mijlpaal in de geschiedenis werd bereikt op 13 oktober 1956, toen het clubhuis door burgemeester Oldenhof werd geopend, nadat de eerste steenlegging had plaatsgevonden op 27 juni 1956 door locoburgemeester Wiegeraadt i.v.m. verhindering van de burgemeester.

Ondanks de feestelijke opening van het seizoen 1956/57, was dit competitiejaar niet succesvol voor ons eerste elftal, want op 10 maart 1957 werd de degradatie een feit na de nederlaag tegen Silvolde.

Het bestuur besteedde diverse vergaderingen aan de oplossing van het trainersprobleem. Ten huize van de heer Bruil vond een spoedvergadering plaats en die-

Ons clubhuis dat op 13 oktober 1956 door burgemeester Oldenhof werd geopend.

zelfde avond werd het besluit genomen, dat een goede trainer van naam aange- trokken moest worden. Onmiddellijk kwam de secretaris op de proppen met een advertentie in de Sportkroniek inzake een aanbod van Bas Paauwe als full-time trainer. Omstreeks 11 uur vertrokken vier bestuursleden richting Amersfoort, om het eerste contact te leggen met Bas Paauwe. Na een aantal besprekingen gelukte het als amateurvereniging een trainer in volledige dienst te hebben. Met optimisme werd de komende competitie begonnen. De toeloop van leden werd door de naam Paauwe beïnvloed en nam zienderogen toe. Zowel seniorleden, juniorleden als pupillen bleven zich aanmelden zodat een afzonderlijke pupillenafdeling werd gevormd, waaraan de naam Schuurkes als bezielende leider onverbrekkelijk is verbonden. Velen gaven hun beste krachten aan de opbouw van de jeugd van 12 tot 18 jaar.

Uit gezondheidsoverwegingen legt de heer Bruil zijn functie als voorzitter in 1959 neer en wordt opgevolgd door de heer A. Roseboom.

De competitie 1959/60 bracht het resultaat van het gedurfde initiatief van het bestuur (het aantrekken van een full-time trainer, wat ook het huidige bestuur heeft ge- waagd) nl. het kampioenschap van de derde klasse met de daaraan verbonden

promotie naar de tweede klasse. De woorden: „maar wij komen terug”, zoals vermeld in het clubblad van maart 1957 waren werkelijkheid geworden. Dit was het mooiste geschenk, dat ons 1e elftal de vereniging kon aanbieden. De samenstellers van dit artikel spreken de wens uit, dat het huidige 1e elftal een kampioenschap met de daaraan verbonden promotie in dit jubileumjaar aan de vereniging zal aanbieden.

EEN HISTORISCH JAAR!

1960, een jaar waar de laatste jaren door bestuur, 1e elftal, elftal- en jubileumcommissie naar toe was geleefd, heeft ook inderdaad aan de hoog gestelde verwachtingen voldaan.

Aan de jubileumdatum 1 mei ging een ongekennde spanning vooraf, nl. de beslissende wedstrijd Zuid-Arnhem—Ede op 27 maart 1960. Twee punten waren nog nodig om kampioen te worden. Op een zwaar bespeelbaar kleiveld, dat met alle middelen enigszins in redelijke staat was gebracht, werd de strijd geleverd voor een ongekend aantal toeschouwers, waarvan 1000 Ede-supporters. Na een moeilijke beginperiode, waarin Richard Paauwe geblesseerd raakte en vervangen werd door good old Girolodi, gelukte het Kees Heikamp om, uit een voorzet van Jan Roseboom, Ede naar een 1-0 voorsprong te koppen. Nog voor de rust werd de stand echter gelijk

Het elftal dat ons in 1960 terugbracht in de 2e klasse. V.l.n.r. staande: trainer Bas Paauwe, J. Roseboom, H. Jacobs, C. Plate, C. Heikamp, F. de Hoop, J. Knevel, B. v. Putten (grensrechter); gehurkt: R. Paauwe, H. Baas, J. v. d. Weerd, T. Lens, W. Hölscher.

zodat de strijd weer geheel open was. Twintig minuten was er gespeeld in de tweede helft, toen Ede de beslissing forceerde. Opnieuw een voorzet van Jan Roseboom en opnieuw was Kees Heikamp ter plaatse om een fout van de Zuid-Arnhem keeper af te straffen. De spanning bleef echter en Zuid-Arnhem deed zijn uiterste best om de score te wijzigen; doch het technische overwicht van „Ede” was voldoende om de resterende 25 minuten stand te houden.

Wat een dag, wat een dag! Voor de bestuursleden Zomer en Van de Wal en ook voor de heer Bruil was het aanzien van de wedstrijd in de laatste fase te veel en zij zochten de eenzaamheid op, totdat het verlossende fluitsignaal had geklonken. Voorzitter Roseboom, die netjes op een bankje in het midden van het terrein naast een dame van Zuid-Arnhem zat gedurende de wedstrijd, sprong bij het tweede doelpunt omhoog en danste midden in de plassen, waardoor de dame naast hem een „make up” kreeg van Arnhemse klei die haar onherkenbaar maakte. Niet bekend is, of de afspraak, die hij maakte met haar over de te betalen kosten van chemisch reinigen, door hem inderdaad is nagekomen.

Na de wedstrijd ontlaadden zich de emoties bij vele spelers en supporters. Kees Heikamp, de fysiek zo sterke jongen, zakte in elkaar op het veld, in de kleedkamer lieten velen hun tranen de vrije loop.

In feeststemming werd de terugtocht naar Ede begonnen, wat op de brug over de Rijn tot grote opstoppingen leidde.

In het clubhuis van „Ede” werd de kampioensvreugde voortgezet en het is bekend, dat een groepje leden tot het ochtendgloren de bloemetjes heeft buiten gezet.

JUBILEUMRECEPTIE ZATERDAG 7 MEI 1960 IN HET CLUBHUIS

Georganiseerd door een speciaal aangestelde jubileumcommissie vond een druk bezochte receptie van het bestuur en het kampioenselftal plaats in een sfeer, die vanzelfsprekend grandioos was. De gehele Edese sportgemeenschap was aanwezig, officials van de K.N.V.B. en onderafdeling en vele vertegenwoordigers van voetbalverenigingen. Kortom een zeer druk bezochte receptie, waar de voorzitter van het amateurvoetbal in de K.N.V.B. de bondsvlag aanbood en de heer Bruil verraste met de zilveren K.N.V.B.-speld. Onder de vele cadeaus, die werden aangeboden, was een nieuwe afrastering om het hoofdveld, geschonken door de supportersvereniging.

Tot slot van de festiviteiten werd woensdag 11 mei 1960 in het gebouw Reehorst een feestavond georganiseerd voor leden, oud-leden en supporters. Voor drie leden met een rijk verleden in de historie van „Ede” was de benoeming tot lid van verdienste een groot moment: de heren Barten, Noppert en Sander Scherrenburg. Na het officiële gedeelte volgde een bont amusementsprogramma en natuurlijk een geanimeerd bal ter afsluiting.

DE TROTS VAN ONS LID VAN VERDIENSTE, DE HEER NOPPERT (TREPPON)!

In een gesprek met ons lid van verdienste blijkt, dat hij de mooiste herinnering bewaard heeft aan het tot stand komen van de jeugdafdeling.

In 1929, zo vertelt de heer Noppert, had de lagere school aan de Kerkweg (hoofd

van de school was de heer Van Son) een schoolelftal, dat over goede spelertjes beschikte. De heer Noppert, toen elftalcommissielid van de vereniging, kreeg van bovenmeester Van Son het verzoek om de leiding op zich te nemen van dit elftal. „Ede” was bereid om het veld voor wedstrijden beschikbaar te stellen maar kon geen financiële steun verlenen.

Noppert besloot een voetbal (een „viertje”) te kopen à f 2,50 en ging de ouders van de jongens bezoeken, met de vraag of zij bereid waren wekelijks 5 cent voor hun zoon aan hem af te dragen voor het instandhouden van het clubje. Wekelijks haalde de heer Noppert het geld persoonlijk bij de ouders op.

Al spoedig bleek het clubje een grote aantrekkingskracht uit te oefenen op de andere scholen en in het bijzonder de lagere school aan het Maandereind bleek goede voetballertjes te huisvesten. De toeloop van jongens werd zo groot, dat meer dan honderd jongens iedere zondag op het voetbalveld waren. Hij vroeg dan ook steun van „Ede”-leden en kreeg die ook van o.m. Groen, Burgers en Tony van Bommel.

De heer Noppert kocht ook nog een grote vlag en liet J. Plooy daarop „adspiranten” schilderen. De vlag ging voorop bij wedstrijden in Lunteren, Oosterbeek, Wageningen en Rhenen.

In 1932 besloot het bestuur een jeugdafdeling op te richten, gestimuleerd door het grote succes dat de heer Noppert met zijn „jongens” had en in 1933 werd met twee jeugdelftallen aan de competitie deelgenomen.

Een herinnering, waarop hij terecht trots mag zijn, vooral ook omdat in 1942 een Ede elftal kampioen werd, dat wel eens „Het Gouden Elftal” werd genoemd met namen als de gebroeders Wolferink, Bart Bos, Bertus Barten, Hette Folmer, Roel van Laar en Ries Hendriks.

Nu toch het ontstaan van de jeugdafdeling ter sprake is gekomen, volgen we de geschiedenis nog even verder.

In 1948 werd een zelfstandig jeugdbestuur aangesteld, waardoor nog meer aandacht aan de jeugd kon worden geschonken. De ontwikkeling van de jeugdafdeling bij „Ede” kan zonder meer stormachtig worden genoemd, wat ook tot uiting is gekomen in de steeds betere resultaten, waardoor een selectie-elftal zich reeds vele jaren in de hoogste afdeling handhaaft.

Een woord van hulde aan besturen en jeugdleiders in de jaren 1948 tot 1960 voor hun activiteiten en initiatieven!

Tussen twee jubileums

Een jubileum is een mijlpaal in iedere vereniging en tevens aanleiding om de balans op te maken van het verleden. Dit gebeurde in 1960 bij ons 40-jarig bestaan en dit gaan we ook doen nu wij ons gouden jubileum vieren.

De afgelopen tien jaren willen we dan ook in een apart hoofdstuk vluchtig bespreken. Nadat ons eerste elftal in 1960 in de tweede klasse was teruggekeerd, eindigde het dat seizoen in de middenmoot. Toch hadden we dat jaar drie kampioenen, namelijk het 2e, het 3e en het junioren-g elftal. In dat jaar werd ook van trainer gewisseld. De heer Bas Paauwe vertrok op eigen verzoek naar Enschede, waarna we enkele maanden verzekerd waren van de goede diensten van de heer Pastoor totdat de heer Hölscher zich op 1 april 1961 met de trainingswerkzaamheden belastte.

In het seizoen 1961—62 bereikte het eerste elftal de derde plaats in de competitie. Slechts één kampioenschap viel ons in dat jaar ten deel; alleen het 5e elftal bereikte de hoogste sport.

In ons clubhuis werd een verwarming van butagasstralers aangebracht terwijl de inrichting werd gemoderniseerd. Ook kregen we de beschikking over een geluidsinstallatie die echter in de praktijk slecht bleek te voldoen.

In het seizoen 1962—63 draaide ons eerste elftal weer mee in de top en wist de vierde plaats te bezetten. Ditmaal waren er twee kampioenen: de junioren-c en -d.

Interieur clubhuis met toneel.

Omstreeks die tijd werd ook een begin gemaakt met de organisatie van het jaarlijkse pupillen-toernooi, waarvan de opbrengst ten goede kwam aan het Prinses Beatrix-fonds. Tot op de huidige dag wordt dit toernooi nog jaarlijks op de Ede-terreinen gehouden.

Dat Ede zich in de top van de tweede klasse goed kon handhaven, bleek ook in het seizoen 1964—'65. Wij draaiden geducht mee en bereikten een verdienstelijke derde plaats achter SML en DIO. Het 2e elftal, dat voor het eerst uitkwam in de reserve eerste klasse der KNVB, wist tot de tweede plaats op te dringen. Waren de veteranen het jaar tevoren gepromoveerd, dit jaar eindigden zij jammer genoeg op de onderste plaats, met degradatie als gevolg. Geheel zonder kampioen waren we gelukkig niet en ook ditmaal was het weer de jeugd, die de eer voor zich opeiste. De Ede-gelederen mochten drie kampioenen begroeten: het a-, het d- en het e-elftal. Helaas kenmerkte dit seizoen zich door spanningen die zich in het toenmalige bestuur voordeden. Teneinde de crisis te bezweren, werd een commissie van goede diensten benoemd, die tenslotte een nieuw bestuur vormde. Voorzitter A. Roseboom droeg de hamer over aan de huidige voorzitter G. W. Bos. Onder diens bezielende leiding werd het bestuur tot een hechte eenheid gesmeed, wat langzamerhand in alle geledingen van onze vereniging merkbaar werd.

Nadat ons clubhuis jarenlang door de dames Matser en Oosterdijk op voortreffelijke wijze was beheerd, hadden beide dames in 1964 te kennen gegeven dat zij hun activiteiten wilden beëindigen. Tot 1966 heeft het clubhuisbeheer enigszins in een impasse verkeerd; diverse persoonswisselingen deden zich voor en steeds waren het deze beide dames, die in de bres sprongen wanneer er weer een vacature was. Van 1966 tot 1969 heeft het echtpaar Gebbink in het clubhuis een correct beheer gevoerd; het waren dan ook echte Ede-mensen. Vorig jaar werd hun taak overgenomen door de heer en mevrouw van Kooten, of zoals zo vaak wordt gezegd: Nico en Jans. Zij verstaan bij uitstek de kunst om een goede sfeer in ons clubhuis te brengen.

De training van onze elftallen bleef tot 1966 in handen van de heer Hölscher. Hij werd opgevolgd door de heer v. d. Brink uit Utrecht, die op zijn beurt na een jaar vervangen werd door de heer K. Weyand uit Arnhem. Ons eerste elftal bleef met redelijke resultaten aan de competitie deelnemen. In de jaren 1966 t/m 1968 eindigde het achtereenvolgens als 5e, 4e en 8e op de ranglijst.

Bij de aanvang van de competitie 1968—'69 besloot de algemene ledenvergadering dat het eerste elftal en het selectie-elftal zouden worden samengesteld door het driemanschap H. P. Hoolboom, B. v. d. Bos en P. Ringma in overleg met trainer Weyand. In goed samenspel met het bestuur werd van meet af aan naar het kampioenschap gestreefd, maar op een kritiek moment in de competitie kreeg ons eerste elftal een geduchte inzinking. Met nog vijf wedstrijden te spelen werd trainer Weyand door het bestuur uit zijn functie ontheven en vervangen door de heer De Busser, die zich juist van AGOVV had losgemaakt en nu voor de resterende wedstrijden het eerste en tweede elftal ging trainen. De overige elftallen werden, in afwachting van een nieuw te benoemen trainer, geoefend door diverse trouwe clubleden.

Ondanks vertwijfelde pogingen werd het gestelde doel in 1969 niet bereikt: ons eerste elftal eindigde met één punt achterstand op kampioen RKHVV uit Huissen! Gelukkig kon ons selectie-elftal zich in de geselecteerde jeugdcompetitie handhaven onder de leiding van de heren Hanekamp en Van Riessen.

De nieuwsvoorziening binnen de vereniging baarde het bestuur enige jaren geleden

Ons 1e elftal anno 1970. V.l.n.r. staande: De Gijt (grensrechter), Wijnands, Polman, G. Hogenhout, Gaasbeek, De Wit, Muller, Franssen (trainer); zittend: Braber, Krooswijk, A. Hogenhout, Hazelhekke, Schoenaker, Jacobs (reserve-doelman).

veel zorg. De Ede-Revue was maanden lang niet verschenen en de bestuursleden G. W. Bos en G. T. Vos wisten het blad nieuw leven in te blazen, daarbij gesteund door de leden Ruisch en Vink. Nadat de redactie in handen was geweest van de heren Vos en B. Bruil, wist de huidige redacteur, de heer Hanekamp, een actueel en huiselijk karakter aan het blad te geven.

Enige jaren geleden staken enkele trouwe Ede-leden de hoofden bij elkaar, omdat ze het 50-jarig jubileum niet ongemerkt voorbij wilden laten gaan. Naar goed vaderlands gebruik vormden zij daarom een commissie — een echte activiteiten-commissie —, die talrijke goede zaken op touw zette. Deze commissie bestaat uit de heer en mevrouw Glazenborg, mevrouw Oosterdijk, de heer Andree en de heer Van Hoorn. Bij thuiswedstrijden werd een verloting gehouden terwijl worst en soep aan de man werden gebracht. Ook werden feestavonden georganiseerd.

Met veel ijver en doorzettingsvermogen werd rond het hoofdveld een nieuwe af-rastering gemaakt, compleet met aantrekkelijke reclameborden. Ons bestuurslid, de heer Van Oostveen, die dag en nacht voor de vereniging klaar staat, stelde ook nu weer zijn bedrijf beschikbaar om alle technische voorbereidingen te treffen. Bij de

officiële overdracht aan de vereniging moet het een prettige gedachte zijn voor penningmeester De Vriendt, dat jaarlijks een vast bedrag in de verenigingskas vloeit!

In de afgelopen tien jaren onderging het bestuur diverse wijzigingen, maar gelukkig ging dit zelden ten koste van een goede verstandhouding. Ons oud bestuurslid, de heer Nooy, heeft twee jaar geleden onze toto aanmerkelijk opgevijseld. De oud-bestuurders Andeweg en Van Oostrum hebben zijn werk geestdriftig voortgezet. Steeds blijkt opnieuw, dat het Ede-bloed kruipt waar het niet gaan kan!

Dat geldt ook voor Sander Scherrenburg, de man achter de schermen van de supportersvereniging. En wanneer we aan onze supporters denken, dan gaan onze gedachten automatisch uit naar de resultaten van onze elftallen.

Evenals bij ons veertigjarig jubileum, hebben we weer een full time trainer in dienst: de heer Vic Franssen.

In 1960 was het Bas Paauwe die ons eerste elftal een klasse hoger bracht; wellicht lukt Vic Franssen in dit jubileumjaar hetzelfde.

De verwachtingen zijn hoog gespannen!

Het huidige bestuur, v.l.n.r. zittend: H. Hanekamp, 2e secretaris; H. de Vriendt, penningmeester; G. W. Bos, voorzitter; P. Ringma, vice-voorzitter; staande: D. Gerritsen, wedstrijdsecretaris; J. Wagenmakers, bestuurslid jeugdzaken; S. van Oostveen, 2e penningmeester; B. Bruil, bestuurslid terreinen en opstallen. Niet op de foto: J. Teunissen van Manen, secretaris.

Wie de jeugd heeft....

In het voorjaar van 1968 brak een ernstig conflict uit tussen het bestuur en de toenmalige jeugdcommissie aangaande het onttrekken van spelers aan het selectie-elftal ten behoeve van het eerste elftal.

De pers besteedde veel aandacht aan het geval en voorspelde grote moeilijkheden toen een 15-tal leden een buitengewone ledenvergadering eiste. Het bestuur kreeg echter van de desbetreffende vergadering, die door meer dan honderd leden werd bijgewoond, een overtuigend bewijs van vertrouwen waardoor de eensgezindheid plotseling hersteld was. Het jeugdwerk dat door het hals over kop vertrekken van de commissieleden dreigde te blijven liggen, werd prompt aangepakt door een aantal geestdriftige vrijwilligers onder leiding van doelman Willem de Wit. De heer R. v. d. Leemkolk kwam de gelederen versterken, terwijl de nieuwe commissie in het seizoen 1969—'70 na de komst van de heren Weber en Glazenburg een tot nog toe ongekennde activiteit ging ontwikkelen. Vooral door ons bestuurslid de heer Wagenmakers is een levendig contact tussen bestuur en commissie tot stand gebracht.

Zoals in het afgelopen jaar aan de belangen van de jeugd is gewerkt, zowel op voetbalgebied als in de recreatieve sector, is boven alle lof verheven. Er wordt volop getraind — sommige jongens trainen vijfmaal per week — en speciale keeperstraining wordt gegeven door de oud 1e-elftal speler C. Heikamp.

Er wordt gewerkt aan spelregelkennis en feestavonden werden georganiseerd. Een dropping werd gehouden en er was een beatavond met een goed orkest voor de oudere jeugd. De bekende voetballers Sjaak Swart, Dick van Dijk en Klaas Nuninga vormden een team op een forum-avond.

In de komende maanden gaan zes jeugdelftallen op bezoek bij resp. Ajax en Feyenoord.

De gehele jeugdafdeling nam deel aan diverse toernooien in verschillende plaatsen van het land. Op tweede Pinksterdag wordt op de Ede-terreinen een groot jeugd-toernooi gehouden met een sterke bezetting.

Dit alles werd gefinancierd uit de opbrengst van de verkoop van de Ede-voetbal-kalender en uit de baten van een door de jeugdleiders verzorgde, daverende carnavalsavond.

Kortom, de jeugdafdeling van de voetbalvereniging Ede bruist van de activiteiten.

De resultaten van de jeugdelftallen zijn dienovereenkomstig en wij vertrouwen, dat er in dit jubileumjaar weer een paar kampioenen uit de bus zullen komen. Het zal de lezer duidelijk zijn, dat de goede resultaten van deze elftallen niet alleen een organisatorische kwestie is, maar voor een belangrijk deel is te danken aan de uitstekende training van de heer Franssen.

Buiten de in competitie-verband optredende voetbaljeugd heeft de v.v. Ede maar liefst een honderdtal pupillen in de leeftijd van 8—12 jaar, wat de toekomst van onze vereniging een glorieus aanzicht geeft. Deze groep jongens staat onder de bezielende leiding van de heer Aben, die verzekerd is van de hulp van enkele jeugdleiders. Een van onze oudste pupillenleiders, de heer Boormeester, die in zijn jonge jaren in ons eerste elftal voetbalde en tot ver in de zeventig onze jongste spruiten trainde, werd onlangs tot lid van verdienste uitgeroepen.

De grote pupillenafdeling begint nu zijn vruchten af te werpen, wat resulteert in een stijging van het aantal aan de competitie deelnemende elftallen. In het seizoen

Jeugdcommissie met jeugdleiders: v.l.n.r. staande: Plas, Box, Rijsdijk, Van Wolveren, Wagenmakers, Aben, Lamkamp, Goedel; zittend: Bouwens, Modder, Weber (voorz.), Glazenborg (penningmeester), Onderstal, Beukhof. De secretaris Van der Leemkolk en enige jeugdleiders ontbreken op deze foto.

1970—'71 zal dit aantal minstens tot 11 groeien. De secretaris van de vereniging, de heer Teunissen van Manen, heeft dan ook in het afgelopen jaar een veelbelovende ledenaanwas mogen boeken.

Dat de jeugd veel mankracht vereist, mag blijken uit het aantal jeugdleiders van wier enthousiaste medewerking de vereniging zich verzekerd weet. Het zijn de heren Goedel, Bouwens, Van Wolveren, Box, Lamkamp, Rijsdijk Jr., Modder, Onderstal, Braber, Teunissen, Beukhof, Plas en Schoenaker.

Daarnaast hebben meerdere trouwe leden hun medewerking toegezegd, mocht de nood aan de man komen.

In het clubhuis prijkt het verenigings-embleem, dat door onze voorzitter is ontworpen. Laten wij dit artikel besluiten met de slagzin, die daaronder te lezen is:

Jongens met pit EDE-lid!

ONS THUIS

Er zijn niet veel voetbalverenigingen die de beschikking hebben over eigen terreinen en accommodatie. Dat wij dit wel hebben, is te danken aan de persoonlijke inzet en vooruitziende blik van hen die ons voorgingen.

Het terrein bij de infanterie-kazerne, waar de geschiedenis van de voetbalvereniging Ede begon, kon nauwelijks een voetbalveld genoemd worden. Het leek meer een zandverstuiving, maar in tijd van nood weet men zich te behelpen.

Toen in 1926 het departement van defensie de beschikking over dit terrein wilde hebben, werd een stuk weiland gehuurd aan de tegenwoordige Sportlaan van Jan Veldhuizen. Dit is momenteel eigendom van de firma Kuiper.

Doelpalen, belijning e.d. werden door de leden verzorgd maar het ontbreken van kleedkamers vormde het grootste probleem. Nu was de AKU ons ter wille. Wij kregen gratis een aantal lege teervaten: deze werden opengehakt, geplet en schoongemaakt en met inzet van alle beschikbare krachten ontstonden de kleedkamers.

Een harde storm — zoals later zou blijken onze aartsvijand — „verplaatste” onze kleedkamers naar een plek in de buurt van het huidige Reehorst.

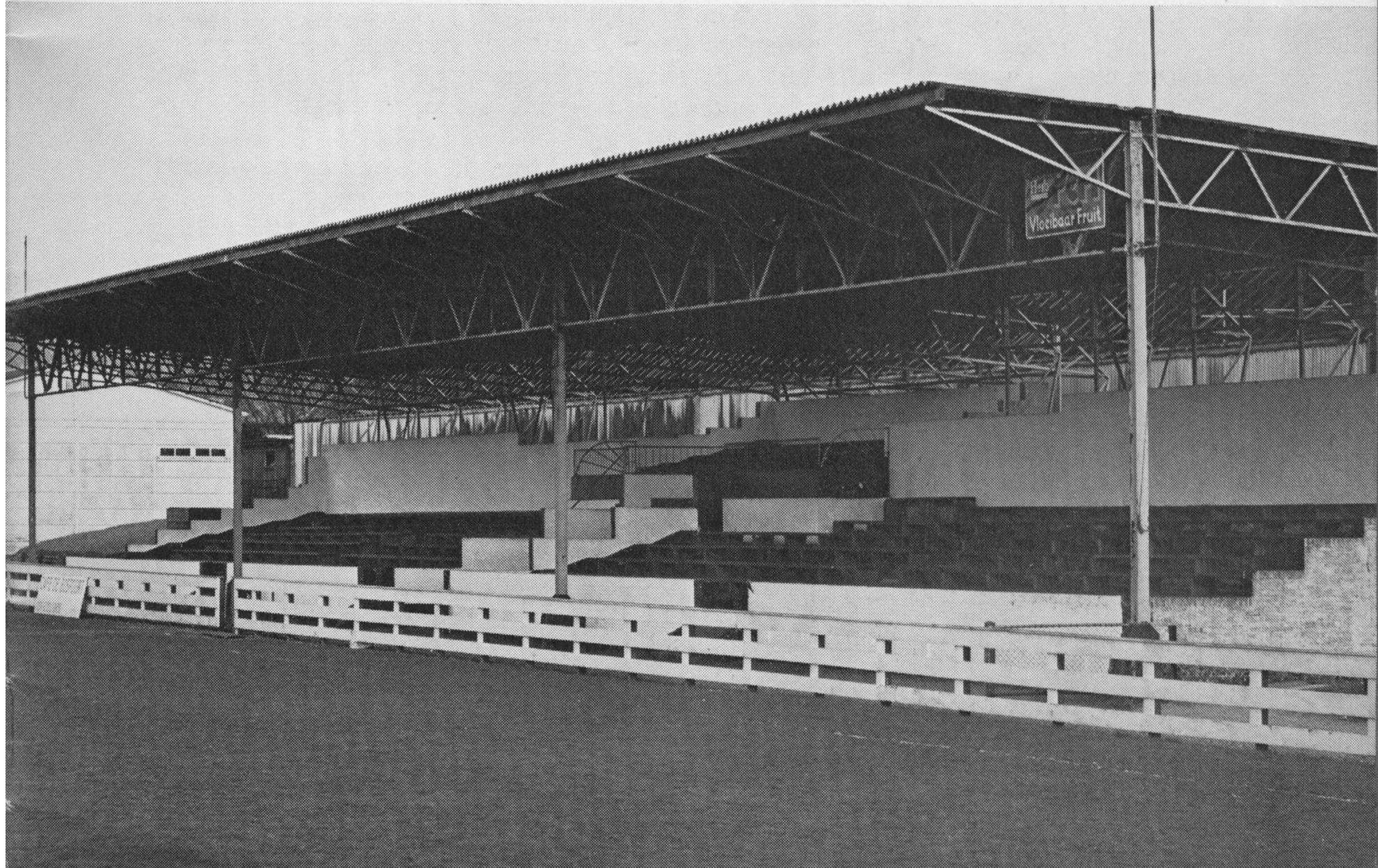
In 1930 kregen wij van Jan Veldhuizen het terrein in huur waar thans ons hoofdveld ligt.

Het kleedkamerprobleem werd nu voor een groot deel opgeheven daar ter wille van de klandizie gebruik mocht worden gemaakt van het café naast de vroegere ingang van ons terrein. Dit café werd achtereenvolgens gedreven door de heren Aalbers, v. d. Kraats, Kijlstra en Jan Borst. Toen laatstgenoemde, die jarenlang grensrechter van onze vereniging was, dit café beheerde, was het meer een filantropische dan een economische instelling; de gastvrijheid van Jan Borst was spreekwoordelijk.

In latere jaren werden de kleedkamers apart buiten het café gebouwd.

De resultaten van Ede werden zodanig dat de accommodatie voor het publiek om

Onze tribune

verbetering vroeg. Men wilde een tribune.

Zoals reeds gezegd, werd in 1938 onder leiding van de zeer geziene politiemann v. d. Brink met een aantal leden een tribune gebouwd. De onderbouw en de wanden bestonden uit zelf-gezaagd hout terwijl het dak van zinkplaten was „geconstrueerd”. Joop Slappendal en Ries Hendriks hebben zich voor deze bouw bijzonder verdienstelijk gemaakt.

Een prettige bijkomstigheid van deze tribune was, dat het dak erg laag was. Wanneer „Ede” een doelpunt maakte, vloog het hele legioen in de benen en sloeg in massa met de vuisten tegen het zinken dak; de doorbreking van de geluidsbarrière was toen reeds een feit.

Constructief was hier en daar blijkbaar iets vergeten want tijdens een harde storm verdween in 1938 een gedeelte van het dak de wijde wereld in

Na de tweede wereldoorlog in 1945 werden de terreinen aangekocht, die thans nog in ons bezit zijn.

In een vorig hoofdstuk werd reeds beschreven hoe onze huidige tribune en ons clubhuis tot stand kwamen. Wij willen ons in dit verband beperken tot het brengen van een eresaluut aan de heer D. J. Bruil sr. die zo'n groot aandeel heeft gehad in de verwezenlijking van beide bouwwerken. Op grond van zijn grote verdiensten werd deze oud-voorzitter met het erelidmaatschap van onze vereniging begiftigd; Kerstmis 1968 is hij ons helaas door de dood ontvallen.

In 1967 werden de bestaande lichtmasten op ons B-veld ongeveer zeven meter verlengd en van een unieke verlichting voorzien, die als de beste van geheel Gelderland gold. Het voorbereidende denkwerk gescheidde door onze toenmalige vice-voorzitter R. H. van Beek, die als electrotechnisch ingenieur zijn beroep eer aan deed.

Dank zij deze uitstekende verlichting hebben wij vele nuttige contacten weten te leggen met vooraanstaande clubs in de verre omgeving. In de laatste jaren werden ook verscheidene oefenwedstrijden gespeeld tegen clubs uit de Skandinavische landen, die voor hun training in Nederland waren. Ons bestuurslid, de heer Gerritsen, heeft hier als wedstrijdsecretaris veel nuttig werk kunnen doen.

Het clubhuis werd nadien aangesloten op het aardgasnet en evenals de kleedkamers onder de tribune van een moderne verwarming voorzien. De activiteitencommissie bracht gelden bijeen voor sanitaire voorzieningen, inclusief boiler, in deze kleedkamers en zorgde tevens voor de reeds eerder vermelde omheining van het hoofdveld.

Het was een grote verbetering toen aan het begin van dit seizoen de bekrompen, oude ingang werd verplaatst en vervangen door een ruime entree met rijwielstalling. De klaverjasclub die wekelijks in het clubhuis een kaartje legt en onder leiding staat van de heren Boon, Adams en Groeneveld, bood de vereniging enige jaren geleden nieuwe verlichtingsarmaturen voor dit clubhuis aan. Kortelings ontvingen wij dezerzijds een prachtig tv-toestel, een aanwinst voor menig clubhuisbezoeker. Naar het oordeel van het bestuur moeten nog vele kostbare voorzieningen worden getroffen. De tribune moet hoognodig worden gerestaureerd en het clubhuis vraagt om een aantal verbeteringen. Een derde veld is langzamerhand onontbeerlijk geworden. Een goede wedstrijdverlichting van het hoofdveld zal duizenden in de donkere avonden ontspanning kunnen brengen.

De problemen die binnen afzienbare tijd moeten worden opgelost, zijn allerm minst gering. Maar in de geest van vroegere voetbal-generaties zullen we het gezamenlijk wel klaren!

VERANTWOORDING

De heren Andeweg, Bruil, Hanekamp en Van Oostrum hebben zich op verzoek van het bestuur met de redactie van deze uitgave belast. Zij hebben geput uit talrijke schriftelijke en mondelinge bijdragen maar hebben zich drastisch moeten beperken. De historie van onze 50-jarige vereniging is te omvangrijk om in enkele pagina's te worden samengevat en daarom is deze publikatie niet anders dan een korte inventarisatie op de weg naar het volgende jubileum.

Hopelijk zullen de hierboven opgehaalde herinneringen aan de achter ons liggende halve eeuw iedere „Ede”-vriend doen beseffen dat onze vereniging een harde strijd waard is.

En indien ergens, dan geldt in de sport de uitspraak:

Zonder strijd geen overwinning!